

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap február 14^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A d r i á n.

„Adrián, Adrián, örülünk!”

„Minn, Greoulx ur?”

„Szerencsénk meg van alapítva, vagy is inkább a' tied, Adriánom!”

„Senki sem ismer e' roppant Parisban; ön is nemes keblű pártolóm, semmit sem tehet értem az opera comique-nál.”

„De még is ifjúcskám. Gaffron ur, a' színházi elnök, sürgetős kéréseimre megengedte, hogy te a' ma esti hangversenyben szerzeményeid' eljátszhassad.”

„Ég, milly szerencse! Köszönet jó lelkű mester. Hidd-meg, nem váland szégyenedre tanítványod. Én jelesen fogok játszani, egész nap gyakorlandom magamat; mert ugy-e Greoulx ur! csak gyakorlás tesz mesterré? De ön sötét és komor tekintetet vet reám? Tán valami rosztat mondék? Tán büszkeségem sérté-meg önt? Igaz, én nagy bolond vagyok, hogy egy hangversenyben, hol próbát kiállott művészek versenyzenek, időtlen hegedülésemnek valami sikerét várom.”

„De még sem, Adrián! én rád nem haragszom, 's önérzeted nem büszkeség. Te nekem nem válsz szégyenemre; arról olly erősen meg vagyok győződve, mint egykori halálomról. De éppen most jut eszembe édes Adriánom, hogy neked nincs valamid, mi nélkül pedig a' hangversenyben föl nem léphetsz.”

„Ugyan mim mester? hegedűm jó; a' húrok rajta tökélyesek.”

„Az igen, de külsőd, Adrián.”

„Külsőm? Hiszen púpos nem vagyok, 's ugy gondolom, hogy szint'olly illón meg tudom magamat hajtani, mint a' legjobb virtuóz.”

„Igen, igen, de csak nem rongyos háló - öltönyben vagy ing-
ujjakban?”

„Nem; barna, fehér gombos öltönyömben. Még ma reggel ki-
jabbitom egy kissé a' gomblyukakat, a' gombokat megtisztítom,
's meglátod mester, hogy lámpavilágnál fényleni fogok, mint egy
gens d' armes.”

„Ah Adriánom, te nem ismered a' divatot, a' művelt világ fény-
űzését. Barna öltönnyel senki sem léphet-föl hangversenyben,
fekete frakkban kell megjelenni, mintegy sirásó.”

„Fekete frakkban?” — kiálta a' fiatal sápadt férfi; és még
sápadtabb lön, mintha halálos ítéletét hallaná. — „De lásd jó mes-
terem, milly kegyetlen sors üldöz engem. Fortélyos vigyorgások
közt mutatott nekem egy pillantásig távcsőjén — jutalmat, hálát,
örömet, dicsőséget, szerencsét; és ekkor gunyosoly közt von
egy fekete posztó-rongyot, mint halotti leplet reményimre, és ép-
pen azért vagyok elveszve, hogy illy rongyom nincs.”

Vigasztalás nélkül dült a' kályha melletti vén pamlagra, és ar-
czát elfödte mindkét kezével. Fájdalmakba süllyedve vizsgálgatta
őt az öreg contrabassista, 's kinlódott segéd-eszköz utáni gondo-
lataival. Frakkot kölcsönzeni nem lehetett, mert csak a' legköze-
lebbi ebédre volt már pénzök; zálogot pedig nem adhattak. — Illy
nemű ingyen szivességre számolni valamelly ismerősnél esztelenség
volt volna; mert a' színházi személyzet minden egyes tagjának
szüksége volt egy illy ruha-darabra, ha kivált birt azzal, már ma-
gáért a' hangverseny-estveért; és még is, még is kellett Adrián-
nak frakkot teremteni, habár a' pokol lelkeitől, mellyek maguk
is szeretik a' fekete costumet. Ekkor egy fölséges gondolat, egy
nagyszerű határozat emelkedett-föl az öreg kebléből, és az ifjú
hangász iránti szeretettől hatalmasan buzdittatva, győzelmi koszo-
rút aratott a' harczban némelly ellenvetések ellen. Hősi lemondás-
sal, és egy hősnek elhatározottságával, melly barátért ön életét
kész hóhér pallosára bizoni, lépett az ifjú elébe, és így szólla re-
megő hangon: „ne ess kétségbe Adriánom! majd gondoskodni fo-
gok én; csak ülj nyugodtan, 's kérd az Istent, hogy terhes küz-
désemben el ne tántorodjam.”

Az öreg kiment, és az ifjú eljedten nézett utána; azt hitte,
hogy irántai szeretetből bünt követ-el érdemes tanítója, és uton-
állói makacssággal fosztand-meg frakkjától valamelly jól öltözött
urat.

II.

Alaptalan volt Adrián félelme; mert a' contrabassistának —
ki nem is az útra, hanem hálókamrájába suhant halkal — éppen

nem volt veszedelmes szándoka, bár külseje olyat árult-el. Greoulx ur egy vén szekrényt nyitott-föl, melyhez előbb rongyokon 's festményeken keresztül kellett utat törni. Ősi ruha-raktár-töredékek 's rongyokból, melylyeknek senki sem veheté többé hasznát, tekergődött-ki a' contrabassista remegő kezei közt egy középkori ruhadarab, mely bizonyosan látta a' nagy Richelieu napjait, egy remek példány a' 17-ik századi divatvirág növény-rendszeréből; szóval, egy fekete frakk ezen korból. E' frakk, Greoulx ur ős atyjáról maradt örökség volt; fiú és unoka diszelgettek abban nevezetesebb nemzeti vagy családi ünnepek alkalmával; és így mint egy szentsége volt annak, ki most a' feledékenység örvényéből kiragadván, ragyogó szemekkel vizsgálgatta. Greoulx uron e' becses frakk csak háromszor volt, úgy mint lakodalmaikor, a' napon, melyen fölvétetett az opera comique karába, és neje halálának napján. Azóta több tized mult-el, melyek alatt a' frakk jól összezsínálva 's a' veszedelmes molyok ellen kámforral ázottan, fölfüggesztve lógott. E' becses ruhadarabot most szétteríté maga előtt a' tulajdonos; úgy tetszett ez neki, mint egy nagy sötét színű könyv, melyből az öreg, lefolyt élte napjainak fő vonasait olvasta; minden megjelent lelki szemei előtt, jó és rossz — és — a' visszaemlékezés könyűi csorogtak szemeiből.

,Te becses ereklye! — fölkiálta végre — te, melyben a' Greoulx-ok századok óta nyilvánították férfiúi méltóságukat, — te, melyet én minden idegen illetéstől szentül megőriztem, téged most egy idegennek testére dobjalak, egy esti hangverseny veszélyeinek játékává tegyelek? De hiszen nekem Adrián nem idegen; én vele atyáiképpu bántam; ő fiam; fija a' gyermektelennek; azért teszem érette a' legnagyobb áldozatot, t. i. oda kölcsönzöm neki frakkomat, hogy ma estve fölléphessen, és hegedűje csudahangjait, melyekre tanítottam, ki csalhassa. Szívére kötöm frakkomnak lehető kimélését, és ha Adrián magára fogja vonni a' figyelmet játékaival, ha lépcsőről lépcsőre hágand, ha virtuóz lesz, talán híres szerző! akkor meg vagyok fizetve; akkor örülni fogok, 's örömem lelkeig hat, habár a' világ szegény Greoulx szeretete áldozatáról mit sem tudand is.'

Igen, te jó lélek, a' világ ismeri szereteti áldozatodat, és ha elfelejtette volna is, mint elfelejt ilyes némelly szép tetteket, vissza hívjuk azt emlékébe. Te legbecsesbedet adtad ide, hogy egy nagy geniet a' lépcső első fokára segíts, melyen dicsőséghez és csudáltatáshoz léphet-föl.

III.

Az Adrián szobájába vezető ajtó szélesen tárult-föl, es Greoulx ur örömtől sugárzó aczczal, két kezében a' frakkot jó magasan tartva, hogy sehol el ne piszkolja, lépett-be a' bámuló ifjúhoz, sötét gondolatokba süllyedve ülőhöz.

„Adriánom! meg vagyunk mentve; itt egy frakk, legjobb frakkom; ezt oda kölcsönzöm neked; jöszte, ölelj-át; — de még sem, megállj — távozz tőlem; poros és zsíros háló öltönyöddel megérinthetnél, 's az halálom lenne!”

Igy kiáltott a' contrabassista, és az örömtől félig részegedett Adrián érzelgeéseit visszautasította, 's e' bánásmód ellenére ismét magához hívá kegyenczét, de azonnal kikerülte, ha ez a' frakkhoz közelített. Mivel azonban ennek Adrián testével egyszer csakugyan közelebbi érintésbe kelle jőni, még pedig huzamosabban; ugyan azért az első lépés mulhatlan teendő vala. Most már megengedte Greoulx ur a' kedves ifjúnak, hogy először a' gombokhoz, majd ujjakhoz, gallérhoz és végre a' ruha fő részéhez nyulhasson ujjaival, de kimélve — ez alatt pedig a' frakk nélküli műkedvelőnek alapos értekezést kellett hallani e' csudafrakk elsőbbségei, rényeiről, diszes szabása, a' posztó finomságáról 's több illyesekről. E' volt a' frakk-játék második fölvonása, ha az ez előtti jelenetet a' szobában, és a' magánbeszédet, mint néma játékot a' háló kamrában, első fölvonásnak vesszük. Most már kezdődött a' harmadik; mert Adrián ledobta magáról háló öltönyét és készült a' frakkot fölpróbálni. Ehez egy tulajdonképpi előkészület kellett, mint a' régi zsidó főpapoknál, mielőtt a' diszruhát fölveették. Adriánnak, ámbár tiszta volt, meg kellett előbb kezeit mosni, mellényét, nyakkendőjét kiporolni, 's nadrágjáról a' legkisebb pelyhet is lekefélni, mi előtt a' frakk fölölthetésére méltatott. Ez könnyen megesett; a' nyulánk ifjú, mint egy karsú angolna, bujt a' bő ujjakba, 's Greoulx ur maga iparkodott a' frakkot begombolni. Ez megtörténvén, kitetszett, hogy Greoulx ur őseinek igen testeseknek kelle lenni; mert a' frakkban két Adrián is kényelmesen sétálhatott volna, és a' műkedvelő keskeny vállain festői ránczokat vetett a' posztó. Adrián megijedt e' tüneményen, de a' contrabassista nem engedte örömét keseríttetni. — „Testedhez e' frakk egy kicsint nagy — mondá — hanem majd segítünk rajta. Vánkosaim közül egyet hasadra köthetsz; így majd megtelsz, tömött vaskos lény leszesz, mi sokkal jobban jön-ki, mint olly mogyorófa-termet. De most ved-le ismét a' frakkot, és halld, miként viseld magadat ma estve az operaházban.

Greoulx ur most egy új leczkét kezdett, melly félig a' hegedűjátékot, félig a' régi frakkot illette. A' játszandó darabokról tanítást szabályok váltották-föl, miképp' kell a' kezeket hegedüléskor tartani, hogy a' könyökek el ne fáradjanak; intést adott a' játszásbani egyhangúság, helytelen állás ellen, nehogy a' lámpák-ból lefolyó olaj a' frakkot bepiszkolja. A' fekete kedvenczen szíves aggódás és a' szorongattatás, valljon jól ütend-e-ki Adrián dolga — fogja-e a' vártt tetszést aratni, és tanítójának becsületére válni, voltak az érzések, mellyek a' mester keblében kölcsönösen vityak elsőbbségért, és egészen a' titokteljes estig mindenben, mit tett, mutatkoztak. Végre eljött az est; ütött a' hangverseny-óra, és a' frakk-komédia harmadik fölvonása végződött.

IV.

Hetet ütött az óra. Mindhárman, úgy mint Adrián, Greoulx ur és a' frakk az operaházban voltak, 's itt még egyszer ismételte a' contrabassista legrövidebb kivonatban hegedű és frakk-theoriájának szabályait. Adrián nem is igen hallgatott arra, mert egy magános ifjú genienek elfoglaltsága hatalmat vön a' sokaság előtt először csak most föllépőn. Szíve dobogott, ha a' helyre nézett, hol fél óra mulva kell állnia játszás végett. E' hely a' lebecsátott függöny előtti proscenium volt; — itt kellett magukat tetszetőssé tenni a' solo-művészeknek, és gyakran nem kevés fáradsággal nyomulhattak-át a' függöny és első színpalak között. Adrián szíve mindig sebesebben dobogott, midőn az első műkedvelők előléptek, és — vagy danoltak, fuvoláztak, hegedültek, vagy zonogoráztak, különbféle tetszést nyertek — ismét leléptek — és végre a' sor ő rá került. Mi alatt a' kar egy vig darabot játszott, Adrián, hegedűjével a' dalmüterem egyik mellék-ajtáján színpadra suhant, és a' színpalak közt várta az előlépési jelt. Greoulx ur, kinek most a' contrabassra 's igazgató pálezcáskájára kellett figyelni, szorultságában izzadt Adriánért és az ősi frakkért. Remegve pillantott a' helyre, hol mindkét kedvenczének elő kellett lépni, és az utolsó tactusok kiállhatlan hosszúknak tetszének neki; sőt még a' tactusból is kiesik, ha egy kissé gyöngébb játszó volt volna.

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hírszekerény. Ha igaz, hogy gyertyaszentelő ünnepi legkevesebb napsugárnak is van némi hatása a' tél hosszabbságára, úgy annak volt az idén is; mert ámbár febr. 2-tól kezdve a' zordon hideg megszűnt ugyan, de nem

a' hó, melly az óta csaknem naponként egyre szállongott. 9-kén kezdé langyosabb idő lenni 's a' mély hó kásásodni, olvadni. Ez estve 's reá következett éjjel ritka eső is csepegett. — Havunk tehát az idén nagy mennyiségben volt; Pest környékén most is térdig ér. Fő-utskáinkat a' gondos hatóság a' folyvásti tisztogatás 's hó-elhordatása által kényelmes járhatóvá teszi.

Ne mondja nekem valaki, hogy kevés pénzünk van! mit többnyire akkor hallunk, midőn valamely jótékony intézet pártfogására szöllitjük-fel az embereket. — Legalább ellenkezőt árulnak-el a' jelen farsangban egymásra adott 's még adandó részvényes bálok (mert a' nyilvános redutokra még eddig nem igen sok nép jelent-meg). Így volt febr. 6-kán a' második dáma-bál az angol királynénál, 's ez estve még négy más helyen nagy tánczmulatságok adattak. Más napon redut, 9-kén kereskedői casino-bál, Majláth ő excjánál, 's más magány-házaknál; 10-kén a' magyar királynál Kolo sánszky ur bálja; 13-ára a' nemzeti casinóé volt kijelelve 's a' t.

Nemzeti színházunk részéről azon hirt vesszük, hogy Lángh k. a. annak már szerződött tagja lön. Kívánjuk, hogy ott örökzöld borostyánt arasson, mellyet kaján féreg soha se hervasszon-el. — Mult napokban egyik pesti magyar folyóiratban Wurdá hamburgi dalszínész levele közöltetett, melly szerint az idén nemzeti színházunkba vendégszerepre nem jöhet, minthogy az innen neki küldetett hat dalszerepet csak folyó esztendei jan. havában kaphatta-meg, 's így azokat jövő majusig, midőn szabadság ideje kezdődik, be nem tanulhatja. Igéri azonban, hogy 1842-ben akár szerződésre is léphet a' nemzeti színházhoz, 's akkorig ama hat szerepet betanulja. — „Hah! (így kiálta-fel, ezt olvasva egyik kávéházban, ama mult dec. 5-ki fűtyhősek egyike) ezen hátramaradást bizonyosan ismét Sch. okozta; nem is lehet kételkedni, hogy Wurdát lebeszélte az ide jöveteltől: mert ki higgye azt, hogy W-a még azon hat szerep egyikét sem ismerné? a' textus-betanulásra pedig csak nem kell neki fél esztendő? Meg is járjuk, ha 1842-en csak hat betanult szereppel jö elő, 's ekkor ismét fél esztendő kell, míg ismét valami újat tanul-be. Nem, nem; ez nem természetes!“ — „Hát ha — mond egy másik — 1842-ben W-a urnak már nem lesz jó hangja? Mi lesz akkor, ha miután három év óta nem hallottuk — láttatlan és halatlanul a' távullévt engagiروزzuk?“ — „Az mit semtesz — mond a' harmadik — a' két rossz közül kisebbet kell választanunk. Ha más nincs, énekeljen hang nélkül!“

Nem hallgathatám tovább a' színházi tón-adókat. Ők tudják, mi kell nemzeti színpadunkra. Én csak szegény laicus vagyok! De azért még is elmegyek Szigligeti új dramájába, habár Stoll Nemorinóját sem mulasztom-el.

TA—RY.

KÜLÖNFÉLE.

Nevetés és mosoly.

Sirva jön bár világra az ember, de még is a' nevetés, nevetőkéesség és vágy megkülönböztető öröklött sajátsága, 's meg van az tagadva az állatoktól, mellyek egészben véve, általán sokkal komolyabbak az embernél. Nemzet, melly ritkán nevet, mint p.o. a' spanyol és török, nagyon kevés van.

A' nevetés és mosoly figyelmes vizsgálónak alkalmat ad az ember belsejébe mély pillantást vetni; főképp a' nevetés; mivel ettől elragadtatva több-

nyire elfelejti magát az ember, 's akkor mint az ittasságban, valódi alakjában mutatkozik; a' mosolynál ellenben több nyugalmat tart-meg.

Ki az embert nevetéséből akarja kiismerni, figyelmét e' főpontokra kell kiváltképp' irányoznia: könnyen vagy nehezen indítható-e a' nevetésre; milly tárgyak vagy ötletek fölött szokott nevetni, 's milly kinyomást ad arczának a' nevetés?

Ki könnyen és sokat nevet, szokásként vidám, szelid, természetes, őszinte; ki minden benyomásnak átadja magát, 's önmagára kevés figyelmet fordít.

Nagyon is hangos, nagyon is tartós kaczagás többnyire gyengébb ítélő tehetségre 's az illedelem iránti érzés hiányára mutat, olly emberre, kinek csöpp hatalma sincs maga fölött — A' tárgyak 's ötletek, mellyek fölött valaki nevet, ennek gondolkodás — módját 's vélekedését ismertetik-meg. Ha látnok valakit, ki p. o. durva ötletek, mások költségére tett kaján észrevételek, — lények, mellyeknek tiszteletre méltóknak — tárgyak, mellyeknek szentelnek kellene lenniük — erőtlén, izetlen elménczségek és szójátékok 's a' t. fölött nevet, tudom azonnal, szíve 's lelke után mellyik osztályba sorozható.

A' nevetőnek arczkinyomása szabály szerint a' légmérő, melly belső és külső képezését mutatja. Különös tünemény az, hogy a' nevetés némelly szép arczot elrútít, 's némelly rútát megszépít; mindazáltal általánosan elfogadható, hogy a' nevetés, az emberben lakó jószívűség 's gyöngédség által mindig szépít, de káröröm vagy durvaság által mindig rútít.

Ha a' nevetőnek kedélyére, vagy a' nevetés okaira tekintünk, vidám, durva, bofor, 's gunyoros nevetést különböztetünk. Némelly szépeknél — mint tudva van — a' nevetés és mosolynak nincs semmi más célja, mint a' szép fogalmak, vagy a' varázs arczgödröcskéknak mutogatása. — Ha a' nevetésmódra nézünk, valódi nevetőkre, piszegőkre és nyihogókra találunk. A' mosolynak azon elsősege van, hogy az arczvonalokat nem hozza annyira rendtelenségbe 's nem rútítja-el: mig a' piszegőknél és nyihogóknál gyakran kellemetlen, förtelmes torzképekké fajulnak; sőt némelly arczot olly fíntorrá emészt, és olly csengő és rikácsoló hangokat hoz elő, hogy a' nevető ember helyett majmot látni, vagy lovat vélünk hallani. — A' keserű sardonici vagy sarcastici (gunyoros) kaczagás nem ritkán hiena vagy sátán képét adja. E' kaczag pokoli hatása nagyon erős; összezuzza a' szerényt; megsemmisíti a' bátortalant, 's az ártatlant kétségbe taszítja. Ellenben némelly személyek nevetése már magában fölötte comici hatással bír.

Vannak, kik sem nevetni, sem mosolyogni nem tudnak; márványarczuk hangtalan, kökebellel 's zártt ajakkal. Illy lények szokásként sirni sem tudnak; a' fájdalom olly idegen előttök, mint az öröm; 's bár mennyire ragados is a' nevetés, olly kevésbé hat rájuk, mint vakra a' szín. Nem irigylem ezen emberi képszobrokat, 's dicsőitem mind azon jó embert, ki kedvesen tud nevetni, 's ez által minket a' legvidámabb kedélybe helyez.

A' valódi kedves nevetés a' közép 's kisebb rendűeknél otthonos; magasb körökben többnyire csak vendégszerepet játszik, 's a' mellett nem ritkán olly aszkórságtól lepetik-meg, hogy végre hideg, előkelő mosolylyá szárad.

Mosoly a' nevetéshez olly arányban áll, mint hárántsip pianója teljes orchestrum forte-jéhez, mint rózsaszín a' kiáltópiroshoz. Az arczra majd

azon hatást hozza elő, melyet a' kedves korány; majd olyat, millyet repülő villám az égbolton okez.

A' deli, kecses mosolynak valódi honja a' női arcz. Az ártatlanság, tisztán 's nemesen szerető nő vagy szüz, a' deli szenvedő vagy szép betegnek fájdalmas mosolya joggal nevezhető mennyei mosolynak; mialatt az angyallélek külvisszfénylik. Hervadó, harmatgyöngygyel ékitett rózsza lehetne jelképe.

E' kedves mosoly ellenében áll az arczátlan, 's a' szűtlen gúnyoló kaczéznak sátáni mosolya.

Legszívzaskasztóbb látmány az örülltség mosolya, midőn metsző ellentétét mutatja a' legnagyobb emberi nyomornak; t. i. az elmé-hiánynak, 's ezen borzasztó állapot legtökélyesb öntudatlanságának.

Majd comicai majd kellemetlen az asszonyi dőreség 's teljes tudatlanságnak mit sem mondó mosolya, melly mit sem érez, mit sem gondol, 's a' csapodár (Geek) férfiak izetlen mosolya; mellybe e' lelketlenek ürességök és semmiségöket elpalástolni iparkodnak. E' nemleges (negatív) mosoly semmi 's maradand is olly semmi, miből soha sem lesz valami, 's mellynél az arcz-gödöréskének egyébként annyira bájló keese hatástalan marad.

A' begyes (sprüde) nőnek fagyos, valamint a' kaczéznak tükör előtt betanult mosolya hasonló a' decemberi nap fényéhez, melly a' jégmezőn to v a r e p ü l: az első szerelem mosolya ellenben a' tavaszi korány sugarához, melly liliumra ömlik. — Általában a' deli mosoly varázsa olly nagy, hogy Homer a' szépség és szerelem istennőjének az, édesen mosolygó melléknévet adá, 's minden nemzet költőjei magát a' természetet, annak szépségét kifejezendők, mosolygni hagyák; mert a' szépség soha sem olly kellemes, mint midőn mosolyg, valamint semmi zene sem hangzik szívélesztőbben, mint baráti körben a' vidám nevetőkar.

A' szelid, kegyes mosolyban, valamint abban, mi jószívűségből vagy gyöngédségből félig elnyomatik, saját inger, gyakran némi érzékenyítő van. Utálatos ellentéte ennek azon istentelen nevetővág, melly némellyeket annyira ural, hogy a' nevetésnek még akkor sem állhat ellent, ha általa saját szerencsáját vagy felebarátja javát kockáztatja. Isszonyúak lehetnek, azon jelenetek midőn a' reménylő vagy kérő hangos gúnykacajt nyer válaszul.

CSEBBI.

(Vége következik.)

A' fa lakosai. Az ethnológok eddig csak a' Kokisokról, Nyugatindia vad lakosairól beszéltek, hogy egész napon át magas árnyas fákon tartozkodnak, honnét csak éjjel szoktak leszállani, magukat eleséggel ellátandók. Most egy angol térítő M. R. Moffat urtól ama tudósítást vesszük, hogy a' Montabelek, egy szegény, déli Afrikából eredett néger csapat, maradandó lakásukat magas fákra szokták építeni, hogy a' számtalan dühös oroszlánok, leopardok és bivaloktól biztosithassák éltüket. A' tudósító egykor egy terebélyes tölgyön nem kevesebb, mint 17 különféle, és sajátságosan épült vi-tyillókat számlált, mellyek szinte annyi családnak nyujtottak hajlékot.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
u r i u t s z a 453.